

LYDLØST BRÆNDER AHORNTRÆET: Korets tekster

Teksterne indeholder uddrag af digtet *"Ahorntæet"* (Thorkild Bjørnvig, fra *"Figur og Ild"*, 1959) og fra salmen *"Bliv hos os, når dagen hælder,"* skrevet af B.S. Ingemann, og komponeret af C.W.F. Weyze.

Al musik i forestillingen, ud over salmens melodi, er komponeret af Gorm Askjær

BLIV HOS OS

Glæden skal samles
Glæden skal samles med al fryd som findes.
Det sted er til. Derfra er livet.

Længst står nu ahorntræet gult
Længst staar nu Ahorntæet gult;
hver morgen Taage, hele Dagen
et Strejf af Kulde under Heden,
en underfundig kølig Fugt,
klam, bidende, naar Mørket falder,
paa Tungen lagt som Smag af Jærn,
den Nattefrost, som skørner Blade
og ætser Stilke

Bliv hos os, når dagen hælder
Bliv hos os, når dagen hælder,
du kære Fader og Gud!

Bliv hos os, når mørket vælder
af nattens sluser ud!
Bliv hos os, og vi vil drømme
om englebørnenes fred;
din Ånd gennem Himmel-strømme
vil suse til os ned.
Bliv hos os, når dagen hælder,
du kære Fader og Gud!
og Paradis-lyset vælder
af nattens sluser ud.

KREDITERING: LYDLØST BRÆNDER AHORNTRÆET

Medvirkende/dramatiker **Bodil Alling** Idé/komponist **Gorm Askjær** Organist **Kristian Krogsøe** Dirigent/korleder **Frieda Funk** Kor **Aarhus Domkirkes Kantori** Teknikere/lysdesignere **Søren Søndberg, Søren la Cour, Jakob Kirkegaard** Videofotograf **Andreas Iversen**.

FOR INGEN EJER GLÆDEN

For Ingen ejer Glæden, ikke
jeg, ej heller Træet, Fuglen,
dog stadig mere Træet, Fuglen...
Træet, Fuglen

Ildmusik

Ignis! Flamma! Ignis! Flamma!

Da hører jeg en Stæreflok,
Et heftigt Sus af mange Vinde
Paa én gang staar det gule Træ
Optændt af Jubel! Jubel!
Tunger af Ild, Struber af Ild
Tunger af Ild, Struber af Ild
Hør Træet synger
Jordskælv af Lyd!

For lydløst brænder ahorntræet

For lydløst
brænder fremdeles Ahorntræet
saa opfyldt af sin egen Stilhed

Træet, som jeg presser
min Pande mod, mens Mørket vokser
og Hjærtet vokser, fyldt af Sol.

BYRDALØS

AHORNTÆET (1959)

Digt af Thorkild Bjørnvig

Længst staar nu Ahorntræet gult;
hver Morgen Taage, hele Dagen
et Strejf af Kulde under Huden,
en underfundig kølig Fugt,
klam, bidende, naar Mørket falder,
paa Tungen lagt som Smag af Jærn,
den Nattefrost, som skørner Blade
og ætser Stilke – tidlig atter
et Rimlag paa det stive Græs
og Em, som letter rask for Solen,
alt sært og luftigt, gennemglødet
af Afsked: Afsked uden Smærte,
balsamisk Frihed uden Vemod
og intet efter, ingen Planer –

Da hører jeg en Stæreflok,
et heftigt Sus af mange Vinde –
paa én Gang staar det gule Træ
opfyldt af Jubel! Disse Fugle,
de hører ikke Træet til,
men Kalk og Muld og Luft og Farve
og det vi intet véd om: Fryd –
dog fylder de dets Krone med
ekstatisk Skrig, hør Træet synger,
Tunger af Ild, Struber af Ild,
Jordskælv af Lyd, en Salighed
saa Luften flammer – Afsked, Afsked;
men Smærte er umulig her,
med dette vilde skrig i Øret
véd jeg, at Glæden overlever,
tag blot min Glæde med – langt fra
at I behøver den, men Glæden

skal samles med al Fryd, som findes,
dér hvor Misundelserne blegner,
Skinsyge, Forskel, Nag forsvinder,
fordi enhver er med, – delagtig
i den udelelige Fryd.
Det Sted er til; derfra er Livet.

For ingen ejer Glæden, ikke
jeg, ej heller Træet, Fuglen,
dog stadig mere Træet, Fuglen –
men ingen – hør nu flyver de,
metallisk Mørke fra det Gule,
et andet Træ optændes nu,
optændes yderligt – for lydløst

brænder fremdeles Ahorntræet,
saa opfyldt af sin egen Stilhed,
af indre Sol, at Kronen svæver –
Fuldendthed, Klarhed, Ro før Stormen,

Novembermørket, Vinterhilen –
og før de næste kolde Aftner,
hvor Bladene paa Jorden lyser
som Solskin udbredt under Træet,
et lifligt Solskin: uden Ophør
i mig og Træet, som jeg presser
min Pande mod, mens Mørket vokser
og Hjertet vokser, fuldt af Sol.